

Do danas je izgrađeno 111 kuća za bošnjačke povratnike i tri kuće pravoslavnim mještanima. Međutim, proces realizacije projekta protjeranih Bukovičana ne doprinosi povratku, jer prije svega nije definisan program održivog povratka, te do danas postoji vrlo mali broj porodica koje su se vratile u svoje rodno mjesto. Tome doprinose i nerazvijeni programi podsticaja za povratak, te nepostojanje ekonomske podrške u vidu olakšica za nabavku mehanizacije, stoke i drugih programa zapošljavanja.

Adresa:

Studentska ulica 37/a, L8

*Radno vrijeme: ponedjeljak - petak
08-15h*

www.yihr.me

*cgoffice@yihr.me | cgoffice@yihr.org
+382 20 513 687*

Crna Gora
Ministarstvo javne uprave,
digitalnog društva i medija

Bukovica

U opštini Pljevlja, područje sela Bukovica, tokom oružanog sukoba u BiH početkom 1992. godine Vojska Jugoslavije, kao i pripadnici rezervnog sastava MUP-a Crne Gore, počinju sa pretresima i pljačkom muslimanskih kuća u Bukovici, te batinanjem muškaraca i prijetnjama ubistvom. Tako je došlo do nasilnog raseljavanja 125 muslimanskih porodica sa 330 članova, ubijeno je šest osoba, a 11 osoba je bilo kidnapovano. Kao posljedicu torture samoubistvo su izvršile dvije osobe, gotovo kompletno muško stanovništvo više puta je pretučeno, zapaljeno je najmanje osam kuća, a sva pokretna imovina opljačkana je, kuće devastirane i uništene.

U predmetu Bukovica istraga u Crnoj Gori je osam puta vraćana na početak. Svi osumnjičeni su oslobođeni optužbi za krivično djelo zločin protiv čovječnosti, iako je prema zvaničnim podacima raseljeno 221 lice, a šest civila ubijeno. U istrazi je ispitano više od 40 lica, koji su izjave dali u svojstvu svjedoka ili oštećenih. Tužilac nije zahtijevao određivanje pritvora osumnjičenima dok je trajala istraga. Svjedoci su pozivani i dan uoči saslušanja, iako većina svjedoka živi

u BiH. Neki su čak i privedeni na saslušanje, iako je za privođenje usljed neodazivanja na poziv suda potrebna potvrda da je poziv na koji se svjedok nije odazvao prethodno uredno uručen.

Pasivnost istražnog sudije je u ovom slučaju dovela do pogrešne pravne kvalifikacije krivičnog djela, i to na način da je kvalifikovano krivično djelo zločin protiv čovječnosti, a u vrijeme izvršenja djela nije postojao međunarodni akt koji je obavezivao tadašnju Jugoslaviju, a u kojem bi bila propisana zabrana zločina protiv čovječnosti. Međutim, ovo nije sprečavalo Apelacioni sud da ispita i mogućnost izvršenja ratnog zločina prema civilnom stanovištvu od strane okrivljenih, nakon što je utvrdio da se ne mogu optužiti za zločin protiv čovječnosti. Epilog je da nema osuđenih za ovaj zločin.

Odnos države i nadležnih institucija u procesuiranju ratnih zločina na prostoru Bukovice tokom devedesetih godina o kojem se izvještava, bio je pasivan i bez odlučnosti da se pred lice pravde izvedu svi odgovorni. Na otpočinjanje istraga dugo se čekalo, a kada su istrage počele, vodile su se sporo i sa očiglednim propustima. Sudskim postupcima obuhvaćeni su samo neposredni izvršioци. Tužilaštvo nije postavilo pitanje komandne odgovornosti koje prije svega podrazumijeva odgovornost nadređenih, jer nijesu ništa učinili da spriječe zločine za koje su kao nadređeni morali znati. Istrage i sudski postupci koji su vođeni do danas nijesu obuhvatili odgovorne ni po komandnoj liniji, kao ni nalogodavce tih zločina.

